

Arrest

nr. 135 117 van 16 december 2014
in de zaak RvV X / VIII en RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 september 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 8 augustus 2014 van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 12 juni 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 8 augustus 2014 onontvankelijk verklaard.

1.2. Op 8 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) in hoofde van elke verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep

ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze bevelen wordt bij arrest nr. 135 116 van 16 december 2014 verworpen.

1.3. Op 8 augustus 2014 neemt de gemachtigde in hoofde van elke verzoeker en de minderjarige kinderen een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van vier jaar.

De motieven in de bestreden beslissing genomen t.a.v. verzoekster en haar kinderen luiden als volgt:

“Aan (...)

nationaliteit Georgië

(...)

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente aan haar betekend werd op 05.03.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 12.06.2014

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 4 jaar. De betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden:

Betrokkene heeft tot drie maal toe asiel aangevraagd onder een valse identiteit. Zij stelde K.A. zijn, (...) en van Georgische nationaliteit en heeft zo getracht de instanties te misleiden met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning.”

De motieven in de bestreden beslissing genomen t.a.v. verzoeker luiden als volgt:

“Aan de heer:

(...) nationaliteit Georgië

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente aan hem betekend werd op 05.03.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 12.06.2014.

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 4 jaar. De betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden:

Betrokkene heeft tot drie maal toe asiel aangevraagd onder een valse identiteit. Hij stelde M.K. te zijn, (...) van Georgische nationaliteit en heeft zo getracht de instanties te misleiden met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

2.2. Verzoekende partijen hebben op twee afzonderlijke doch nagenoeg identieke verzoekschriften ingediend waarbij zij de vernietiging vragen van de inreisverboden van 8 augustus 2014 die op dezelfde motieven zijn gestoeld.

In het belang van de goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen samen te behandelen en te berechten (RvS 25 april 1996, nr. 59.260; RvS 16 november 2005, nr. 151.356, RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)"

Het is voor verzoeker niet duidelijk welke termijn het inreisverbod heeft. De bestreden beslissing spreekt twee keer van vier jaar en twee keer van drie jaar. Gelet op de impact van de beslissing is enige duidelijkheid een minimum. De zorgvuldigheidsplicht is geschonden.

Bovendien dient rekening gehouden te worden met de elementen in het dossier om de duur van het inreisverbod te bepalen. Ook dit gebeurde niet, hetgeen ook blijkt uit de twee verschillende termijnen van het inreisverbod.

Artikel 62 Vreemdelingenwet stelt dat iedere administratieve beslissing met redenen moet worden omkleed.

Artikel 8 EVRM leest zich als volgt:

« 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »

De bestreden beslissing rept met geen woord over het hoger belang van de twee minderjarige kinderen van verzoeker, die in België werden geboren. Het hoger belang van deze kinderen was, zo blijkt uit het administratief dossier niet de eerste overweging, zelfs geen overweging bij het nemen van de beslissing. De kinderen hebben hun ganse leven in België doorgebracht, spreken Nederlands en de oudste gaat hier naar school.

De tegenpartij had minstens de situatie van G en G moeten onderzoeken vanuit het oogpunt van voormeld artikel 71/13 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing rept tevens met geen woord over het feit dat de geplande verwijdering een inmenging vormt in het privé-leven van G en G.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zou verwerende partij nochtans moeten nagaan wat de gevolgen zijn van de inmenging in het privé-leven van G en G en of deze inmenging proportioneel is.

Zo stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, geciteerd in een gids over de tenuitvoerlegging van artikel 8 EVRM:

« Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une

sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

« Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un 'cercle intime' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur. » »

Hetzelfde rapport gaat voort :

« Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération :

- la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;
- l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;
- l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place ;
- toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation – prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration – pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin. »

Verzoeker brengt tevens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in herinnering, die zo stelt dat, ook al behouden de Staten hun recht om de toegang tot hun grondgebied door niet-nationalen te controleren en om er een delinquente vreemdeling van te verwijderen, zij in hun taak van handhaving van de openbare orde, gehouden zijn aan artikel 8 EVRM:

« leurs décisions en la matière, dans la mesure où elles porteraient atteinte à un droit protégé par le paragraphe 1 de l'article 8, doivent se révéler nécessaires dans une société démocratique, c'est-à-dire justifiées par un besoin social impérieux et, notamment, proportionnées au but légitime poursuivi (Dalia c. France, arrêt du 19 février 1998, 1998-I, p. 91, § 52 ; Mehemi c. France, arrêt du 26 septembre 1997, 1997-VI, p. 1971, § 34 ; Boulif c. Suisse, précité, § 46 ; et Slivenko c. Lettonie [GC], no 48321/99, CEDH 2003-X, § 113).

La Cour considère que ces principes s'appliquent indépendamment de la question de savoir si un étranger est entré dans le pays hôte à l'âge adulte ou à un très jeune âge ou encore s'il y est né. Elle renvoie sur ce point à la Recommandation 1504 (2001) sur la non-expulsion des immigrés de longue durée, dans laquelle l'Assemblée parlementaire du Conseil de l'Europe recommandait que le Comité des Ministres invite les Etats membres, entre autres, à garantir que les immigrés de longue durée nés ou élevés dans le pays hôte ne puissent en aucun cas être expulsés (paragraphe 37 ci-dessus).

[...]

La recommandation de l'Assemblée parlementaire précitée préconise également que les immigrés de longue durée qui ont commis une infraction pénale, à l'exception de ceux relevant de la catégorie mentionnée au paragraphe 55 ci-dessus, soient soumis aux procédures et peines de droit commun applicables aux ressortissants nationaux et que la 'sanction' d'expulsion soit pour eux réservée à des infractions particulièrement graves touchant à la sûreté de l'Etat dont ils ont été déclarés coupables (paragraphe 37 ci-dessus).

[...]

Dans l'affaire Boulif précitée, la Cour a énuméré les critères devant être utilisés pour l'appréciation de la question de savoir si une mesure d'expulsion était nécessaire dans une société démocratique et proportionnée au but légitime poursuivi. Ces critères, qui se trouvent reproduits au paragraphe 40 de l'arrêt de la chambre, sont les suivants :

- la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ;
- la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
- le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ;
- la nationalité des diverses personnes concernées ;
- la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple ;
- la question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ;
- la question de savoir si des enfants sont issus du mariage et, dans ce cas, leur âge ; et
- la gravité des difficultés que le conjoint risque de rencontrer dans le pays vers lequel le requérant doit être expulsé.

[...]

A la lumière de ce qui précède, la Cour conclut que l'ensemble des éléments précités (paragraphe 57-59) doivent être pris en compte dans toutes les affaires concernant des immigrés établis censés être expulsés et/ou interdits du territoire à la suite d'une condamnation pénale. »

Het EHRM stelt duidelijk dat iedere andere persoonlijke overweging die de verwijdering bijzonder moeilijk zou maken voor de betrokkene door de Staten in rekening moeten worden genomen vooraleer ze de beslissing nemen om een vreemdeling te verwijderen.

In casu werd echter absoluut niets onderzocht door verwerende partij i.v.m. het recht op privé-leven van G en G.

In casu wordt openbare orde wel weerhouden als motivering, zij het dat het betwistbaar is of zulke motivering op zich zou volstaan, gelet op de minimale inbreuk.

Verzoeker was erg jong op moment van de asielaanvragen en zijn vrouw is nog steeds psychisch zeer zwak. Zij heeft zich door de smokkelaar laten overtuigen om een andere identiteit aan te nemen.

Dit kadert bovendien in de psychische problemen die zij heeft als gevolg van haar verleden als minderjarige sekslavin. Zij wenst over dit verleden niet te praten en heeft dit slechts onlangs aan bekenden opgebiecht.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de bepalingen en beginselen opgesomd in het middel en dient op grond hiervan te worden vernietigd."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. De bestreden beslissingen bevatten *in casu* een motivering in recht en in feite. De inreisverboden zijn gegrond op artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, aangezien verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en dus niet aan hun terugkeerverplichting hebben voldaan. Dit wordt door verzoekers niet betwist noch weerlegd.

Wat betreft de termijn, wordt eerst een inreisverbod van drie jaar opgelegd waarbij wordt verwezen naar het feit dat verzoekers na het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten op 5 maart 2013 geen stappen hebben ondernomen om het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend.

Deze termijn van drie jaar wordt vervolgens, op grond van artikel 74/11, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, opgetrokken naar vier jaar omdat verzoekers tot drie maal asiel hebben aangevraagd onder een valse identiteit en dus fraude hebben gepleegd om een verblijfsrecht te bekomen.

Verzoekers betwisten de fraude niet maar voeren aan dat zij erg jong waren op het moment van de asielaanvragen, dat verzoekster psychisch zwak is, dat zij zich door een smokkelaar heeft laten overtuigen om een andere identiteit aan te nemen en dat dit kadert in haar verleden als minderjarige sekslavin dat zij slechts onlangs heeft opgebiecht.

Verzoekers' jonge leeftijd doet geen afbreuk aan het feit dat zij meerderjarig waren toen zij asielaanvragen indienden onder valse identiteiten. Wat betreft verzoekers' betoog om hun fraude te verschonen, moet worden opgemerkt dat zij zich beperken tot een algemeen en vaag betoog dat niet wordt gestaafd. Overigens blijkt uit de beslissingen van weigering tot in overwegingname van hun asielaanvragen van 3 september 2012, die zich in het administratief dossier bevinden, dat verzoekers toen reeds verklaarden dat verzoekster slachtoffer zou zijn geweest van mensenhandel. De asielaanvragen werden evenwel niet in overweging genomen omdat verzoekers geen begin van bewijs voorlegden om deze beweringen te staven. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde rekening moest houden met dit element bij de beoordeling van de mogelijke fraude en weerslag daarvan op de duur van het inreisverbod.

Uit de aanhef van de bestreden inreisverboden blijkt duidelijk dat de totale duur van het inreisverbod vier jaar bedraagt. Dit wordt trouwens bevestigd door de synthesesnota van de gemachtigde d.d. 8 augustus 2014 die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekers betoog dat de termijn van de inreisverboden niet duidelijk zou zijn, kan derhalve niet worden gevolgd.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Verzoekers voeren aan dat de gemachtigde bij het opleggen van de inreisverboden de situaties van hun twee minderjarige kinderen had moeten onderzoeken in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt duidelijk dat dit artikel enkel van toepassing bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling speelt dus niet bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wat hier het geval is. Verzoekers betoog dat steunt op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, mist juridische grondslag

Daarenboven stelde de Raad in arrest nr. 135 116 van 16 december 2014 reeds vast dat de gemachtigde bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 8 augustus 2014 wel rekening heeft gehouden het belang van de kinderen in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.4. Verzoekers ontwikkelen verder een betoog op grond van een schending van artikel 8 EVRM waarbij zij stellen dat de gemachtigde had moeten nagaan wat de gevolgen zijn van de *“inmenging”* van het privéleven van de minderjarige kinderen en of deze inmenging proportioneel is. Uit hun betoog blijkt dat *“geplande verwijdering een inmenging vormt in het privé-leven van G. en G.”* Verzoekers halen uitvoerig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan die betrekking heeft op de verhouding tussen een verwijderingsbeslissing en het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

In casu, worden enkel de inreisverboden aangevochten. Een inreisverbod leidt op zich niet tot een verwijdering. Een *“geplande verwijdering”* is heden niet aan de orde en is enkel het gevolg van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, maar niet van de inreisverboden.

Verzoekers' betoog is dan ook eerder gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die in onderhavige zaken echter niet het voorwerp van de beroepen tot nietigverklaring vormen. Het betoog omtrent artikel 8 EVRM houdt geen enkel verband met de bestreden inreisverboden en is *in casu* niet dienstig.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat de Raad in arrest nr. 135 116 van 16 december 2014 reeds vaststelde dat de gemachtigde bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 8 augustus 2014 rekening heeft gehouden het belang van de kinderen en het gezinsleven in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.5. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 8 EVRM, artikelen 62, 74/11 en 74/13, § 3 van de vreemdelingenwet en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

«1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. »

Artikel 74/14 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

«§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of; »

De bestreden beslissing stelt o.m. dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, met name dat er geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, en stelt bijgevolg dat er in toepassing van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, een inreisverbod aan verzoeker dient te worden betekend.

Zoals reeds herhaaldelijk onderstreept door Uw Raad, dient er bij het opleggen van een inreisverbod rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden:

« Overigens merkt de Raad op dat uit de motivering van het bevel geenszins kan blijken dat de administratie rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden in hoofde van de betrokkene, hoewel de administratie hiervan op de hoogte was en de duur van het inreisverbod, zijnde 3 jaren, de administratie ertoe had moeten brengen hier bijzondere aandacht voor te hebben. Zelfs in de hypothese dat de administratie rekening zou hebben gehouden met deze omstandigheden, quod non, diende ze uit te leggen waarom deze omstandigheden niet in de weg stonden van de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar »

Verwerende partij is op de hoogte van de situatie van verzoeker, zijn vrouw en kinderen. Zij weet dat het gezin al vijf jaar in België verblijft, zeer goed geïntegreerd is en dat de kinderen van verzoekster in België geboren zijn. Er is dus overduidelijk sprake van een privé-leven in België.

Al deze elementen bevinden zich in het administratief dossier.

Nochtans werd hier geen rekening mee gehouden.

De bestreden beslissing schendt dus de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de bepalingen en beginselen opgesomd in het middel en dient op grond hiervan te worden vernietigd.»

3.6. Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de termijn voor vrijwillig vertrek dat wordt bepaald in een bevel om het grondgebied te verlaten. *In casu* worden de inreisverboden van 8 augustus 2014 bestreden. Verzoekers maken niet duidelijk op welke wijze artikel 74/14 van de vreemdelingenwet van toepassing is op de bestreden inreisverboden. Dit onderdeel van het tweede middel mist juridische grondslag.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht neergelegd in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel. Waar de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden inreisverboden, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit

oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

3.7. Verzoekers houden voor dat in strijd met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, geen rekening werd gehouden met hun individuele omstandigheden bij het opleggen van de inreisverboden. Zij verwijzen naar het feit dat zij al vijf jaar in België verblijven, goed geïntegreerd zijn, de kinderen in België zijn geboren en er dus sprake is van een privé-leven in België.

3.8. Uit de bewoordingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde bij het vaststellen van de duur (termijn) van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De bestreden inreisverboden worden opgelegd voor een termijn van vier jaar. Voor het bepalen van deze termijn van vier jaar, verwijst de gemachtigde naar het gegeven dat verzoekers na het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten op 5 maart 2013 geen stappen hebben ondernomen om het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten, het gegeven dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat verzoekers tot drie maal asiel hebben aangevraagd onder een valse identiteit en dus fraude hebben gepleegd om een verblijfsrecht te bekomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 12 juni 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hebben ingediend. Deze aanvraag werd op 8 augustus 2014 onontvankelijk verklaard. Deze onontvankelijkheidsbeslissing werd op 19 augustus 2014 aan verzoekers betekend samen met de bevelen om het grondgebied te verlaten en de bestreden inreisverboden. In de onontvankelijkheidsbeslissing wordt gemotiveerd dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt geweigerd op grond van het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" aangezien verzoekers in het kader van hun asielaanvragen een valse identiteit opgaven. Tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd geen beroep bij de Raad aangetekend. De wettelijk voorziene beroepstermijn is inmiddels verstreken.

In het licht van deze elementen maken de verzoekers niet aannemelijk dat de gemachtigde onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of met miskenning van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of artikel 8 EVRM omtrent de duur van de opgelegde inreisverboden heeft gemotiveerd.

Het tweede middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken met rolnummers 160.279 en 160.299 worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES